

Kjærlighets- historien

Gammel sjarm i ny innpakning på Haslum i Bærum.

Huset er fra 1917. Forholdet fra 1997. Inger Marie og Ketill står opp sammen, jobber sammen, trener sammen, reiser sammen, dyrker hagen sammen, lager mat sammen og legger seg sammen. Likevel savner de mer tid – sammen, så klart.

*Tekst: Cecilie Larvåg Foto: Mona Gundersen
Interiørarkitekt: Vigdis Apeland Berg*

Blomster og grener fra hagen i vakker harmoni.

Inger Marie er sjef i hagen, inklusive legging av brostein og skiferheller.

Den gamle ørelappstolen med sekkestoff ble bragt med hjem fra en av parets mange reiser til Frankrike.

Første gang Ketill og Inger Marie traff hverandre, var det avsatt nøyaktig 12 minutter til møtet. Hun jobbet i bank og skulle prøve sin nye uniform. Han eide firmaet som lagde uniformene, og var litt tilfeldig til stede akkurat denne dagen. Han la merke til henne i det samme hun kom inn i rommet. Hun på sin side var mest opptatt av å få hevet skjortelengden et par centimeter. Den kom opprinnelig i to varianter, av typen usexy og enda mer usexy. Kunne hun få det bare litt kortere, takk.

Skjortelengdemålingen halte ut. Tolv minutter ble til halvannen time, og til slutt var det bare de to igjen i rommet, før hun også motvillig gikk tilbake til arbeidet. Ketill sikret seg navnet hennes fra bestillingsseddelen, men det skulle gå to måneder før han mannen seg opp til å ringe. Først etter klar melding fra et par kvinnelige kolleger ("Hva??? Har du ikke ringt henne? Hele rommet dirret jo!") slo han nummeret. "Hallo, vet ikke om du husker meg ...?" Hun gjorde det. Veldig godt til og med. Det ble middag, de ble kjæresten samme kveld, og 14 dager senere begynte de jakten på felles bolig. Tvil var aldri tema.

MYE LIDENSKAP

Inger Marie solgte sin nyoppussede, sjarmerende sveitservilla i Larvik og Ketill sitt hus på Haslum i Bærum. I nabolaget på Haslum fant familien, med til sammen fire barn, sitt nye hjem.

Huset hadde et sterkt 70-tallspreg som de to estetikerne ikke fant spesielt tiltalende. Likevel bestemte de seg for å gi seg i kast med hagen først.

– Da vi kom hit, var hele den nedre delen av hagen en lang, ubrukkelig skråning. Vi kjørte på 100 lastebillass med jord, forteller husets herre.

– 80, korrigerer den tidligere bankøkonomen.
 – Hmm, smiler Ketill før han konstaterer: – Det var i alle fall veldig mange lass.

I dag er skråningen blitt til en praktfull hage med nivåer som gjenspeiler familiens livsstil, lidenskap og sans for detaljer. Samt Inger Maries bondeaner. I hagen er det hun som er evigdig.

Her er nydelig beplantede flater med blomsterbed av typen “never a dull moment”. Hver måned har sin farge og sin sjarm. Fra vårens overflod av tulipaner til klaser av vindruer høstes inn i september og blir dekadent spiselig dekorasjon rundt om i huset.

Svømmebassenget var mest i bruk av familiens håpefulle, som nå har flyttet ut. Inger Marie foretrekker heller å bruke fritiden i familiens frodige kjøkkenhage enn på en solstol ved bassengkanten. I kjøkkenhagekassene trives urter, ruccola, jordskokk, artissjokk og asparges, toppløk, stangselleri og lilla blomkål. I drivhuset vokser vannmelon, honningmelon og druer seg deilig sødmefulle, sammen med verdens beste agurker og tomater, og

Etter ombyggingen har stuen kun vært i bruk et par ganger.

Maleri av Peter Skovgaard.

Hagen foran huset kan minne om en fransk slottshage i miniatyr.

Krukker fra Krukkegården

Roser og hortensia i krukker fra Krukkegården pryder inngangspartiet. Utelampene er fra Studio Kvänum.

Spisestuen har åpen løsning mot kjøkkenet. Bord med marmorplate og spisestuestoler kommer fra italienske Gervasoni og forhandles av Studio Kvänum. Sofabanken er fra Slettvoll, mens den nydelige prismekronen er et funn fra markedet Saint-Ouen i Paris.

et generøst fikentre. Men det store kiwitreet døde.

– Problemet var visstnok at det ikke fikk parets seg, mener Ketill. – Kiwi trenger bestøvning fra motsatt kjønn. Hva man ikke vet ...

Mens den nedre delen av hagen fører tankene hen til et hyggelig svensk pensjonat, er området foran inngangspartiet som en fransk slottshage i miniatyr. Buksbom og oliventrær klarer seg gjennom kalde vintermånedene i eget planterom i garasjen. Nå står de blant sirlige brosteinsstier, roseflor, bugnende klematis, lubne peoner og funn i stein og smijern fra parets mange reiser til Paris og København, og danner en oase som må skape lettere prestasjonsangst hos naboene i villastrøket. Det lille vannliljebassenget med engler fra Krukkegården har undervannsbelysning i sene sommernetter. Store krukker med hortensia og lavendel pynter og dufter, der Inger Marie og Ketill nyter kveldssol og espresso på en av husets terrasser.

LITT GALSKAP

Hvilket bringer oss tilbake til selve huset. For et par år siden ønsket de seg nemlig litt forandring. Skulle de selge, og heller kjøpe leilighet? Et par visninger senere var de kureret for den tanken. Bygge på? Ja, hvorfor ikke. Nå hører det med til historien at Inger Marie ikke bare står med rumpa i været i kjøkkenhagen, og Ketill ikke henger 24/7 over grytene på kjøkkenet. Nei, siden 2005 har de også rukket å bli verdens største selvstendige Kvänum-forhandler. Vi må visst ta et sidesprang før vi fortsetter med påbygging og oppussing.

Ketill har bygget, drevet og solgt egne firmaer fra han var 18. Inger Maries bakgrunn var som sagt fra bank. Men etter hvert ønsket økonomien å gjøre noe annet enn å flytte papirer. Kjøkkenbransjen fristet. Som butikksjef for Sivesind økte hun omsetningen kraftig på to år. Gründermannen mente tiden var inne for Inger Marie til å starte egen butikk. “Da må det bli Kvänum,” svarte kona. Den svenske kvalitetsprodusenten ønsket å utvikle markedet i Oslo. Et par av brødrene som i dag eier firmaet, hadde noe tidligere vært innom Sivesind-butikken, der Inger Marie fikk salget til å skyte i været. Hun må ha gjort inntrykk,

for da Ketill ringte svenska bror og sa: "Hallo, jo nå skal dere høre: Kona mi er i kjøkkenbransjen, og nå vurderer vi å åpne egen butikk ...", kom det kjapt fra svensken: "År det hon mörka på Sivesind?" Og det var det jo.

Deretter falt alt på plass. De to norske gründerne skulle gjøre "äffärer" med den tradisjonsrike, svenske snekkerbedriften. De skulle selge eksklusive, håndlagde kjøkken knapt en nordmann hadde hørt om til prisen av et tosfret antall Ikea-kjøkken. De leide et gigantisk lokale på Skøyen i Oslo. ("Det var det eneste som var ledig.") Kunne dette gå bra?

Gasstopp fra eksklusive La Cornue står på mange gourmeters ønskeliste.

Kjøkkenøy i sotgrå med benkeplate i eik lager fin kontrast til den øvrige lyse kjøkkeninnredningen. Blandebatterier fra KWC. De lekre lampene over kjøkkenøya forhandles av Studio Kvänum.

Gyngestol fra Gervasoni (forhandles av Studio Kvänum).

Kjøkkenet fra Kvänum i modell Dalby røkgrå er et yndet tilholdssted. Benkeplate i kalkstein i modell "Jura Grey" fra Kvänum. Dørknotter fra Rocky Mountain.

"Vi trenger et kjent brand utover Kvänum," tenkte de og la hodene i bløt. Hva med Armani Casa? Fax ble sendt til Milano. Invitasjon kom i retur. Dagen før åpningen av butikken ("Fantastisk timing") steg Ketill inn i Teatro Armani, der vann, glass, sort betong og lyssatte, hvite roser utgjør rammen for møblene og lampene og stæsjet i Armanis "hus". Han var spesielt invitert for å hilse på Giorgio Armani. Og hvem tror du gikk rundt i all glæmen og puffet puter og småryddet? Den verdensberømte designeren in persona!

Inger Marie og Ketill fikk tilbud om å bli forhandlere av Armani Casa i Norge, men takket etter litt overveielse høflig nei.

- Vi følte at pris og kvalitet var mer tilpasset sjeiker i Dubai og nyrike russere enn jordnære nordmenn, ler Ketill.

Heldigvis tok Studio Kvänum helt av. Folk stimet til åpningen og nesten sloss om å få bli de første kundene. Så det ble ingen fancy designerbrand. Bare Kvänum. Siden 2005 har omsetningen passert en halv milliard, og 13 ansatte lever og ånder for å gi nordmenn nye kjøkken. Blant den trofaste

Gjennomgående peis fra Peisselskabet, så flammene kan nytes både på badet og i soverommet på den andre siden av glassveggen. Speil fra Saint-Ouen.

flokken av medarbeidere finnes både en kunsthistoriker, en grafisk designer, en dataingeniør og et par økonomer, men ingen "resirkulerte" kjøkkenselgere.

– Vi er opptatt av å finne folk med lidenskap for interiør, og som har vært veldig dyktige i det de tidligere har holdt på med, forklarer Inger Marie. – Stillingsannonnene våre har alltid overskriften "Karriereskifte?". Ikke at vi har hatt så mange, det er jo aldri noen som slutter.

Alle nye ansatte sendes først på kurs til fabrikkene i Sverige.

– Det oppleves nesten som et vekkesemøte, gliser Ketill. – De kommer tilbake med stjerner i øynene og forteller om Birgit på kjøkkenet som baker kake til alle snekkerne hver dag, og om Gustav som har vært på "gulvet" i 40 år og håndlager sprosset og maler kjøkkendører. Som en medarbeider

rapporterte over lunsjbordet: "Kjøkkenet er jo håndmalt ... FOR HÅND!!!"

Dette er med andre ord tradisjon og kvalitet som burde gjøre enhver sjeik eller oligark grønn av misunnelse.

– Med ujevne mellomrom kommer det møbelsnekkere innom butikken på "spionoppdrag", forteller Inger Marie. – "Kopier Kvånum!" har oppdragsgiverne deres gitt dem beskjed om. Snekkerne som gir seg til kjenne rister på hodet. "Dette er jo galskap, sånt greier ikke vi å lage," sier de.

LITT UNDERSKAP OG OVERSKAP.

I dag finnes Kvånums kjøkken og innredninger (for de lager ikke bare kjøkken, men også de lekreste garderobe- og badersløsninger – mer om det senere) i franske slott og i palasset til en arabisk prinsesse, det komes og brases i Londons Mayfair og på New

Yorks Manhattan, blant danske sanddyner og i svenske furuskoger. Og i en hel del norske hus og hytter med sans for tradisjon og godt håndverk. Og alt produseres på den ene lille fabrikk i Kvånum, langt ute på bondelandet midt mellom Oslo og Stockholm.

At valget falt på kjøkken og walk-in closet fra Studio Kvånum da Inger Marie og Ketill for to år siden selv skulle bygge på huset, overrasker neppe noen. De overraskende løsningene Inger Marie utviklet i samarbeid med interiørarkitekt Vigdis Apeland Berg, derimot, er nesten til å miste pusten av.

– Du må få med at Vigdis er verdens søtteste og mest energiske person å jobbe med, insisterer Ketill. Mission completed.

Her er klesgarderober og et velfylt skoskap som Carrie Bradshaw fra "Sex og singelliv" ville gitt en Chanel-lakkert lillefinger for. Vesker som får fashionistaer til å sikle

Glassvegger og -dør mellom bad og soverom, samt vinduer og altandører som løper langs hele den ene vegg av badet og inn i soverommet, sørger for maksimalt med lys og luft. Lampe fra Studio Kvånum. Syrinfarget lenestol fra Designers Guild. Badekar fra Fired Earth, armatur fra Dornbracht.

Badet er en våt drøm, med badekar og fliser fra Fired Earth, og vasker og armatur fra Dornbracht. En smart idé å kopiere er varmekabler i veggen mellom dusj og toalett. Husets eiere sier det går over all forventning med massiv eikeparkett på badegulvet.

Den eksklusive walk-in-garderoben er fra Kvänum, modell Dalby i dunhvit. Knøtter fra Bergersen. Inger Maries skosamling er ren misunnelse.

dingler fra dørkarmen og -knøtter. Det antikke gulv-til-tak-speilet og den majestetiske lysekronen er kupp fra Saint-Ouen, det parisiske markedet som kan skilte med mange hundre boder – den ene mer innholdsrik enn den andre, og som ofte besøkes av ekteparet. På kommoden har en vakker byste fått en liten pelskrage rundt sin slanke hals. Her og der sørger lekke underkjoler og et håndsydd, pudderrosa korsett for den rette buidørstemningen. Også det fra Saint-Quen, hvor Seine-byens eldste undertøysmagasin holder til. Dette er estetikk og livsnyttelse satt i system, som i en scene fra en Sophia Coppola-film, eller en reklame for Dolce & Gabbana.

Fra garderoben går vi måpende inn i et en-suite baderom. En drøm i glass og betong, med gjennomgående peis inn til soverommet og heldekkende balkongdører mot hagen.

– Vi starter hver dag på badet med en

kaffekopp, sier Ketill. Selvsagt gjør de det. Det hadde vi også gjort. Sannsynligvis hadde vi overhodet ikke kommet oss ut av badeværelset. Vi hadde sittet nedsunket i badeskum halve dagen og sett på det 50 år gamle plommetreet i hagen utenfor, bare for å forflytte oss over i den syrinfargede velourstolen foran peisen og drømt Lotto-millionær-drømmer.

– Det er fantastisk nå, sier Inger Marie, – men veien hit var temmelig krevende.

I dag er det ikke så mye som en flis igjen av innmaten i det opprinnelige huset. Og påbyggingen krevde selvsagt mye mer tid og penger enn planlagt. Da dagen for nyinnflytting nærmet seg, oppdaget de til alt overmål at gulvet ga litt etter, det kjentes ikke helt støtt. Det viste seg å være noe galt med sementen i fundamentet. Parkett og varmekabler måtte brytes opp. Sement måtte pigges opp og ny støp legges. Et ørlite mareritt.

– Og omtrent samtidig fikk jeg konsta-

tert kreft, sier Ketill. – Jeg stod på farten til Lyon for å delta på et tre uker langt matkurs hos Paul Bocuse. Vi satt og sippa og grein noen timer. Det var en rar følelse. Skulle jeg dø nå? Det hadde jeg ikke tid til! Og ikke lyst heller! Vi tok en felles avgjørelse på å dra uansett. Var det så at jeg bare hadde noen år, kanskje bare måneder, igjen, skulle jeg i hvert fall på matkurs. Så det ble kreft på fredag, matkurs på søndag. Og det ble en kjempeopplevelse. For meg som alltid har vært min egen sjef, var det også litt spesielt å få huden full av kjeft av en kompromissløs fransk chef fordi jeg skar løken feil, hahaha ...

I ettertid har både kreften og husbyggingen ført dem – om mulig – enda nærmere hverandre. I dag er Ketill friskmeldt, og huset står der i all sin prakt, dobbelt så stort som tidligere, med et kjøkken som innbyr til så vel Bocuse-oppskrifter som egen eksperimentering.

– Smak på dette, sier Ketill entusias-

tisk. – Eplechips, stekt på 120 grader i et par timer til de er sprø og fine. Knask dem sammen med lett ristede og saltede sesamfrø. Fant det opp på lørdag.

Det smaker himmelsk. Som den sprø aspargesen, de knasende grønne bønnene, den rosa tunfisken og den hjemmelagede aiolien. Verdens enkleste, ifølge husets chéf: Funker hver gang. Bare prøv selv!

CHILLOUT AIOLI

Finn frem en passende bolle, gjerne av glass, og en stavmikser. I bollen putter du:

- 2 hele egg
- et par fedd hvitløk, hakket
- 1 stor sjalottløk, hakket
- litt chili, hakket
- saften av 1 sitron
- 1 ss Dijonsennep
- et par sløsjer hvitvinseddik
- salt og pepper
- cirka 8 dl solsikkeolje.

Før stavmikseren ned i bunnen av bollen så det dannes et vakuum. Skru på og dra mikseren saaaakte oppover. Resultatet er et lite mirakel. Velsmakende aioli vokser frem foran øynene på oss.

FELLESSKAP

Det blir mye matprat. Ketill får til det meste på kjøkkenet, bortsett fra å lukke kjøleskapdøren på første forsøk. (“Ha’kke klart det på to år.”) Noe annet de knapt har “klart” på de to årene siden nytt kjøkken, garderober, soverom og bad stod ferdig, er å bevege seg inn i stuen.

– Vi var der på julaften, og 12. januar. Ellers kommer vi oss aldri ut herfra. Inger Marie hakker grønnsaker og urter, jeg lager mat, mens vi prater høl i hue på hverandre kveld etter kveld.

Men husets og hagens tilstand tatt i betraktning blir det nok ikke bare med praten. Her er det lagt ned en formidabel innsats fra

Familien er selvforsynt med grønnsaker hele sommerhalvåret.

Ny, vestvendt terrasse sikrer kveldssol.

husets beboere. Mest Inger Marie, skal vi tro ektemannen.

– Hun er bokstavelig talt vokst opp i en snekkerbod, ler Ketill. – Tilbragte barndommen med å telle spiker og være med snekkerpappa på jobb. Og hele sommeren dro hun opp poteter på besteforeldrenes bondegård.

– Poteter tas opp om høsten, kjære, sier Inger Marie, men det stopper ikke taleflommen til den stolte mannen hennes.

– Og så er hun bare ekstremt nevenyttig. Legger flisgulv og brostein, er utrolig løsningsorientert, fikser alle tenkelige tekniske problemer både her og på jobben. Kjøkkenmontører med flere års erfaring ringer henne for å få hjelp når de støter på et problem. Sjappa hadde aldri funket uten henne!

DEN NEVENYTTIGE BARE SMILER.

Tiden er inne for oppbrudd. Inger Marie og Ketill skal få nyte resten av kvelden i tosomhet. Kanskje et bad før sengetid? Et glass Chardonnay foran peisen? Hva vet vi. Det vi derimot vet med sikkerhet, er at dette vakre hjemmet, og den smittende entusiasmen til paret som bor her, setter fart på egen kreativitet og fantasi. Kanskje blir det ikke glassvegger og peis på badet med det første, men en syrinfarget velourstol kan det vel bli både plass til og råd med. Vi vurderer også å adaptere Studio Kvänums morsomme motto: Litt overskap, litt underskap, mye lidenskap ... og litt galskap.